

Zřetelně klesla důvěra lidí v armádu i důvěra v policii: „Policie nás neochrání.“ Novinář varuje, co může mezi lidmi zažehnout Rakušan

- editor007 | 21. června 2024

ČESKO: Za této vlády klesla důvěra lidí v armádu, která se těšila po desítky let velké oblibě, což je v těchto dramatických dobách bezmála sebevražedné. Zřetelně klesla i důvěra v policii, varuje novinář, spisovatel, televizní dramaturg a nezávislý vydavatel Ladislav Henek.

K pochybením, která vyvstala v souvislosti s prosincovým zásahem policie proti střelci na filozofické fakultě v Praze, doporučuje policii nejit stejnou cestou jako ministr vnitra Vít Rakušan. Ten je po letech ve funkci zcela nedůvěryhodný.

Po prosincovém vražedném řádění na Filozofické fakultě UK ministr vnitra Vít Rakušan i policejní prezident Martin Vondrášek opakovaně ujišťovali veřejnost, že nedošlo k žádnému pochybení ze strany policie a tragédii nešlo zabránit. Z kompletního vyšetřovacího spisu, s nímž se už mohli seznámit pozůstalí po obětech, ale i veřejnost díky textům MF Dnes, však plyne, že vrah vstoupil do budovy ve 13:23 hodin, pár minut po něm dorazilo šest policistů, ale zatímco se Kozák připravoval ve 4. patře na záchodech na zabíjení lidí, policisté prošli přízemí, nahlédli jen do prvního patra, dál jej nehledali a odešli. Co si ve světle nových informací má veřejnost o výrocích obou pánů myslet?

Ano, četl jsem skvělý článek kolegy Vaška Janouše, kterého považuji za nejlepšího investigativce v celé naší zemi. Zdá se, že z pohledu nových informací asi bylo možné přinejmenším zmírnit dopad řádění toho šíleného střelce. Policisté mohli udělat více a možná i mnohem více, to je jasné. Plně souhlasím s výrokem politologa Lukáše Valeše, který nedávno prohlásil, že „zřejmě největší chyba ministra i policie byla, že si ani na vteřinu nepřipustili sebemenší problém, a to při tak velkém zásahu. Přitom je normální, že se chyby dějí.“ To je podstata celého problému, je to naprosto přesné a ukázalo se to jako vskutku tragická chyba. Nechci si však hrát na soudce za každou cenu.

Proto také pro férovost připomenu vyjádření toho nejpovolanejších odborníka, kterého u nás máme, bývalého policisty, plukovníka Pavla Černého, který cvičí zásahovky po celém světě právě na zvládnání podobných případů. Říká, že pro všechny, včetně policistů to byl obrovský šok, protože u nás nikdy k ničemu podobnému nedošlo. Doslova uvádí, že dokud se nějaká hrozná událost nestane poprvé, tak „na něco se prostě připravit nejde“. Upozorňuje, že teoreticky můžete nacvičovat nějakou mimořádnou událost, ale bez osobní zkušenosti to nikdy nebude úplné. Pavel Černý také radí, aby policisté vozili v autě dlouhou zbraň. V tomto případě citelně chyběla, když se šílenec producíroval po ochozu fakulty a paradoxně disponoval účinnější zbraní než policie.

Dobrá, ale jezdit se zásahovkou po Praze a přitom údajně pátrat po „sebevrahovi“, nevyklidit hlavní budovu Filozofické fakulty, spokojit se s nakouknutím do prvního patra, když jsou čtyři, to nejsou hrubé chyby ze strany policie?

Já jsem tím nechtěl ani v nejmenším omlouvat žádné chyby, rozhodně by to mělo být prošetřeno velmi důkladně, do detailu, kdo mohl co udělat a kdo zanedbal povinnosti, výcvik, znalosti,

zkušenosti nebo „jen“ prostý selský rozum. Pro klid veřejnosti je to nutné a je nezbytné, aby veřejnost věděla přesně, jak to bylo a jaké důsledky jsou z toho vyvozovány. Zásadní je pro mě také to, jak se policie dokáže z této strašné události poučit. Jak změní výcvik, jak budou policisté proškoleni, od specialistů ze zásahovek po běžné pochůzkáře a jak budou vyzbrojeni. A jestli dokáže do výcviku zapojit i lidi s tak obrovskými zkušenostmi, jakými disponuje třeba Pavel Černý.

Tolik k zásahu samotnému. Dá se v souvislosti s tou obrovskou tragédií a následným trváním na bezchybnosti práce policie určit politickou odpovědnost?

Ta jednoznačně visí na ministrovi vnitra Vítovi Rakušanovi. Když znovu připomenu slova Lukáše Valeše, tak ministr si opravdu ani na vteřinu nepřipustil sebemenší problém, které se při tak velkém zásahu ale dějí běžně. A urputně trvá na tomtéž stále, což je až dechberoucí zbedněnost. On má být člověkem, který zná vývojové trendy v zahraničí a dokáže předvídat, jakým bezpečnostním rizikům můžeme v budoucnu čelit. Pokud to nedokáže, má si najít schopné lidi, kteří těmito znalostmi disponují. Jenže on namísto toho, aby se staral o bezpečnost lidí, zdokonaloval práci resortu a připravoval ho na vše zlé, co se kolem nás valí, tak se věnuje osekávání svobody slova, šmírování, šíření udavačských praktik a bojem proti nepohodlným politickým názorům. Už za to měl dávno rezignovat.

Jeho ujišťování krátce po tragické události, že ze strany policie bylo všechno v pořádku, byla jednoduše lež a vědělo to každé malé dítě. Protože jak to ve skutečnosti bylo, v té chvíli nikdo nemohl bez důkladného prošetření vědět – a to trvá měsíce a měsíce... Navíc komunikace jeho resortu s médii a veřejností byla po této tragédii otřesná. Nebudu popisovat jednu chybu za druhou, bylo by to snad na celou knihu. Kdo chce objektivně poznat, jak to má probíhat, může si prostudovat zahraniční případy, přístup tamních politiků, policistů a jejich komunikaci s médii, s veřejností, a pak to porovnat s činností a slovy našich bambulů.

Zmíněná dechberoucí Rakušanova zbedněnost nejspíš souvisí s jeho neodvolatelností z funkce, protože pak by padla vláda, a toho si je premiér Petr Fiala dobře vědom. Není ale jeho setrvání v čele resortu vnitra pro Česko rizikem?

Vít Rakušan je po letech ve funkci natolik nedůvěryhodný, že spousta lidí – možná už naprostá většina – si automaticky řekne „Aha, takže Rakušan tvrdí, že to je sněhově bílé, takže pravda je nejspíš taková, že to bude asfaltově černé...“ Takže dnes, když ministr vnitra varuje před nebezpečím, většina mávne rukou a nevěří mu, což je právě v této době rostoucích rizik hodně nebezpečné. To je tragický a společnosti nesmírně škodlivý výsledek neschopnosti komunikovat nejen ze strany ministra vnitra, ale celé vlády. Měli jsme už kabinetu složené z různých povedených ptáčků, ale takové komunikační tragédie jsme tady ještě od revoluce v roce 89 neměli.

Nový vládní koordinátor strategické komunikace Otakar Foltýn se krátce po svém jmenování do funkce nechal slyšet, že rozhodně potřebujeme, aby občané věřili svému státu. Může občan věřit svému státu ve chvíli, kdy je zřejmé, že policie mohla tragédii na FF UK předejít, kdyby prohledala celou budovu, ale ministr vnitra Vít Rakušan i policejní prezident Martin Vondrášek od počátku tvrdili opak a hovořili o profesionální práci policie?

Rozdělme to. Možná vás překvapím, ale s Otakarem Foltýnem souhlasím. My skutečně potřebujeme, aby občané věřili svému státu. V časech naprostého klidu a míru to možné není tak zásadní, ale tato potřeba je o to důležitější a naléhavější, oč větší rizika se nad námi vznášejí – a ta jsou jednoznačně nejhorší od druhé světové války. Obranaschopnost země, kde občané nevěří státu, je vždy mohutně oslabena. Potud jsem s Otakarem Foltýnem zajedno.

Problém však je v tom, že současní politici se chovají tak hloupě, arogantně, útočně a sprostácky vůči

lidem, především vůči zastáncům jiných politických postojů, že to už hraničí s namyšlenou tupostí totalitních vládců. Vždyť právě vládní politici dělají snad úplně všechno proto, aby jim lidé nevěřili, a ještě hůř, aby jimi opovrhovali a aby se jim vysmívali. To, v čem se tedy s Otakarem Foltýnem asi neshodneme, je viník tohoto stavu, viník nedůvěry vůči státu. Já tvrdím, že ruský prezident Vladimír Putin nemusí najímat žádné „prokremelské trolly a jiné slouhy“, on nemusí vydat na oslabování, rozkládání naší země a rozdělení společnosti v nenávisti ani jediný rubl. Naše vláda to zvládá úplně sama, a to na vysoké úrovni, bravurně, nesmírně účinně a dokonce ještě za naše peníze.

Když jsou to takoví komunikační tragédi, jak jste řekl, jak to, že v oslabování a rozkládání naší země i v rozdělení společnosti tak excelují?

Nesmíme zapomenout, že jí v tom nesmírně pomáhají také některá provládní média, věrná za všech okolností. V každém střetu – a to kohokoli s kýmkoli – je pro vás vždy tou nejlepší variantou, když se váš nepřítel zlikviduje úplně sám. Což je přesně to, co naše vláda dělá, a bohužel je nutné říct, že se jí to hodně daří. Proto si myslím, že je-li možné učinit něco opravdu zásadního pro obranyschopnost naší země, pak to není nákup nehorázně drahých stíhaček, ani budování policejního státu, ale odchod této vlády.

Ta na volání po svém konci určitě slyšet nebude, a tak to s ní bude nutné ještě rok a čtvrt vydržet. Nebo si za tu dobu může vydobýt zpátky důvěru, která ji vynesla k moci?

Důvěra lidí vůči státu nepadá z nebe, nepřiplouvá zpoza moře, nepřijíždí na zlatém koni z Bruselu. Důvěru lidí vůči státu budují důvěryhodní lidé – politici – a to svým důvěryhodným vystupováním, důvěryhodnou komunikací s veřejností. Nic z toho ovšem současná vláda nedělá a je lhostejné, kolik servilních médií se snaží budovat její pozitivní obraz. Lidé vládě nevěří, a to je největší bezpečnostní riziko vůbec, protože i kdyby nějaká instituce třeba v libovolné důležité věci rozhodla správně, občané vidí především šéfa resortu, a pokud ten je pro ně nedůvěryhodný, tak jako třeba pan Rakušan a další, pak lidé nemají důvěru ani v instituci. Podívejme se třeba na to, jak za této vlády klesla důvěra lidí v armádu, která se těšila po desítky let velké oblibě. Ze 78 procent padla na 62, což je v těchto dramatických dobách bezmála sebevražedné. Zřetelně klesla i důvěra v policii. A za to všechno mohou dezoláti? To je stejně blbě a směšné jako ty nejsrandovnější výroky Milouše Jakeš, kterého už připomíná – a leckdy dokonce překonává – skoro celý náš kabinet.

Se závěry policie, že nikdo nepochybil, se nechce smířit Univerzita Karlova ani pozůstalí a podávají proti vyšetřování stížnost. Maminka jedné z obětí, Lenka Šimůnková, v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz tvrdí, že Rakušanovo vyjádření bylo účelové, jen použil slova ke své obhajobě a nikdy nezapomněl prezentovat, že bylo vše ze strany policie v pořádku, ačkoli už dnes víme, že to tak rozhodně nebylo. Žádá o vyvození důsledků pro viníky té tragédie, protože je přesvědčena, že se jí dalo zabránit a nemusela se stát. Jak by to vyvození důsledků mělo vypadat?

Závěry policie, že nikdo nepochybil, se mi vůbec nechce považovat za stanovisko profesionálů. Nechci ministrově vně zbytečně křivdit, ale on je z toho opravdu až příliš cítit jeho sklon manipulovat s veřejností... Je to politický výrok a nemá reálné základy. Protože chyby se staly, to je zcela zjevné. Musí být ale důkladně vyšetřeno, jaké byly příčiny těchto chyb. Nezkušenost? Strach z něčeho nepoznaného? Špatný výcvik? Špatné informace? Špatné rozkazy? Jenže to jde vyšetřit jen v případě, pokud je k tomu dobrá vůle. Jestli však bude policie „rakušánovat“ a bude tedy zatloukat, zatloukat a zatloukat, pak ublíží celé společnosti znovu a zásadně. Lidé policii uvěří, když férově přizná, co udělala špatně a z jakých důvodů, protože pak vidí šance, že své chyby napraví. Ale když bude policie neustále jen zatloukat, tak v lidech poroste nedůvěra, protože si budou kdykoli příště říkat „Aha, tak to nás asi ochrání tak jako ty studenty na fakultě před tím šílencem, no to teda potěšpánbůh...“ A nedůvěra k policii, která už stejně klesá, bude nadále padat do hlubin.

Vyvození politických důsledků je jasné. Rakušan by se měl hluboce omluvit a ihned rezignovat - mimochodem už před dvěma lety bylo pozdě...

[ZDROJ](#)